

HET MAGAZINE VOOR EEN ISLAMITISCH BEWUSTZIJN

EXPLICIET

JAARGANG 15, NUMMER 58 | JANUARI - FEBRUARI - MAART | PRIJS €3,-

DE PROFEET MOHAMMED CARTOONS SATIRE OF DEMONISERING?

KHILAFAH: DE BESCHERMING VANM HET PRIJSMECHANISME IN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAFAH **ISLAM:** HET GODDELIJKE OORDEEL BETREFFENDE MARTELING (AT TA'ADHIEB) **ACHTERGROND:** EEN ANALYSE VAN DE RELATIE TUSSEN AMERIKA EN GROOT-BRITANNIË

MISSIE EN VISIE

IEDER MENS DRAAGT IN ZICHZELF HET BEWIJS VAN HET BESTAAN VAN EEN SCHEPPER.

IN PLAATS VAN HAAR TE LATEN DOLEN, HEEFT DEZE SCHEPPER-ALLAH (ﷻ) - ZIJN RECHTVAARDIGHEID EN BARMHARTIGHEID AAN ZIJN SCHEPPING GETOOND; DOOR TE OPENBAREN HET PAD WAAROP ZIJ VOORT DIENST TE GAAN IN DIT LEVEN, ALS OPLOSSING VOOR AL HAAR PROBLEMEN.

ZIJN OPENBARING DRAAGT IN HAARZELF HET BEWIJS DAT ZIJ WERKELIJK VAN HEM (ﷻ) AFKOMSTIG IS; DAARMEE BEWIJZEND DAT DE BRENGER VAN DEZE BOODSCHAP, MOHAMMED (ﷺ), WAARLIJK EEN PROFEET IS.

ONZE VISIE IS DAT DEZE OPENBARING - DE ISLAMITISCHE MANIER VAN LEVEN - INDIEN OBJECTIEF BEOORDEELD HET VERSTAND ERVAN KAN OVERTUIGEN DAT ZE VAN ALLE ALTERNATIEVEN HET BESTE PAST BIJ DE REALITEIT VAN DE MENS EN HET LEVEN.

DE MISSIE VAN EXPLICITET, ALS ONAFHANKELIJK ORGAAN, IS VANUIT DEZE VISIE ISLAM TE PRESENTEREN AAN DE MENSEN: ALS ALTERNATIEF VOOR DE MANIEREN VAN LEVEN DIE RESULTEREN UIT DE IDEOLOGIEËN VAN MENSENHANDEN.

ONS DOEL IS ERVOOR TE ZORGEN DAT DISCUSSIES BETREFFENDE DE WEG VOORWAARTS VOOR DE MENS ISLAM OP BASIS VAN JUISTE KENNIS EN INZICHTEN EN VRIJ VAN VOORoordeel EN VOORINGENOMENHEID, BENADEREN.

HET MAGAZINE VOOR EEN ISLAMITISCH BEWUSTZIJN

EXPLICIET

JAARGANG 15
NUMMER 58

AANGEZIEN "COPYRIGHTS EN PATENT-EN" NIET IN OVEREENSTEMMING ZIJN MET ISLAM, BENT U VRIJ DE INHOUD VAN IEDERE EDITIE TE VERMENTGVULDIGEN. WIJ VERZOEKEN U WEL ONS ALS REFERENTIE TE VERMIDDELN. HET MOET DUIDELIJK ZIJN DAT DE KORAN ALTIJD AUTHENTIEK IS IN ZIJN ORIGINIELE TAAL, HET ARABISCH. AANGEZIEN EEN PERFECTEVERTALING VAN DE KORAN ONMOGELIJK IS, MAKEN WE GEBRUIK VAN VERTALINGEN VAN DE BETEKENISSEN VAN DE HEILIGE KORAN. DEZEN GEFEN STECHTS BEPERKT WEEF DE BETEKENIS VAN DE OORSPRONKELIJKE ARABISCHE TEKST.

3 MAANDELIJKS MAGAZINE
LOSSE NUMMERS À 3 €
JAARABONNEMENT À 15 €
(INCL. VERZENDKOSTEN)

VOOR EEN JAARABONNEMENT, ZOWEL IN NEDERLAND ALS BELGIË, CONTACTEER U:

ABONNEMENTEN SERVICE
POSTBUS 51043
3007 GA ROTTERDAM

NA OVERMAKING VAN DE ABONNEMENTSGELDEN ONTVANGT U DAN EXPLICIET MAGAZINE EEN JAAR LANG BIJ U THUIS.

TEN NAME VAN DHR. T. BABAYIGIT
NEDERLAND REKENING NUMMER:
GIRO 7711613

TEN NAME VAN EXPLICIET
MAGAZINE
BELGIË REKENING NUMMER:
BE44 0016 9084 0645

INHOUDSOPGAVE

REDACTIONEEL

*DE LESSEN IN HET NEDERLANDSE INTERGRATIE-
BELEID VAN 'VERINNERLIJKEN EN LOSLATEN'* BLZ. 04

KHILAFAH

*DE BESCHERMING VAN HET PRIJSMECHANISME
IN DE ISLAMITISCHE STAAT AL KHILAFAH* BLZ. 06

INTELLECTUELE KRITIEK

*DE PROFEET MOHAMMED CARTOONS:
SATIRE OF DEMONISERING?* BLZ. 14

ISLAM

*HET GODDELIJKE OORDEEL BETREFFENDE
MARTELING (AT TA' ADHIEB)* BLZ. 18

ACHTERGROND

*EEN ANALYSE VAN DE RELATIE TUSSEN
AMERIKA EN GROOT-BRITANNIË* BLZ. 24

U KUNT OOK CONTACT OPNEMEN VIA ONZE
WEBPAGINA: **WWW.EXPLICIET.NL**

DE LESSEN IN HET NEDERLANDSE INTEGRATIEBELEID VAN "VERINNERLIJKEN EN LOSLATEN"

Het huidige integratiebeleid van de Nederlandse staat is duidelijk voor wat doel en methode. Het doel is “verinnerlijken en loslaten”, de betekenis waarvan is dat de moslims de kernwaarden waarop de Nederlandse samenleving gebouwd is – secularisme, vrijheid, democratie – moeten adopteren (“verinnerlijken”) en afstand moeten nemen van alle andere waarden die zij mogelijk meedragen (“loslaten”).

De methode van het beleid is niet overtuigen, of-
tewel om mensen te brengen tot “verinnerlijken
en loslaten” door hen de juistheid van genoemde
kernwaarden in te laten zien, maar dwang. Het be-
wijs hiervoor is de reactie van de overheid iedere
keer een mislukking van dit integratiebeleid – het
weigeren van een moslim persoon of instelling
om te “verinnerlijken en loslaten” – bekend wordt.
Deze mislukkingen worden nooit gepresenteerd
als een mislukking om te overtuigen, maar als een
weigering om samen te leven in Nederland die be-
straft moet worden. Men moet dus gewoonweg
genoemde waarden adopteren en plaatsen boven
alle andere mogelijke waarden, of men dit nu wil
of niet en of men het nu eens is met deze waarden
of niet. Anders, zo zegt de Nederlandse staat, is er
geen plaats voor je in Nederland.

Dit is in feite uiterst ironisch, want door dit beleid
neemt de Nederlandse staat juist de eigenschappen
aan van degene die volgens haar de grootste vijand
van integratie is, de zogenoemde fundamentalist.

De fundamentalist is degene die koste wat kost wil
vasthouden aan zijn eigen fundament – goed of
kwaad, gepast of ongepast, wat anderen hier ook
van mogen denken en wat de gevolgen ook mogen
zijn – en die dus niet wil verinnerlijken noch losla-
ten. De Nederlandse staat gedraagt zich met haar
integratiebeleid net zo. Weigering om te doen zoals
de staat wil, zelfs als dit op basis van argumenten
gebeurt, gaat in tegen “verinnerlijken” en wordt dus
niet getolereerd. Aarzeling om te doen wat de staat
wil gaat in tegen “loslaten” en wordt dus niet geto-
lereerd. Hetzelfde geldt voor kritisch zijn tegenover
de staat door vragen te stellen zoals “Is dit wel de
juiste weg naar samenleven?”, “Is dit überhaupt een
weg naar samenleven?”, of “Past het bij de wester-
se beschaving van vrijheid om mensen te dwingen
bepaalde ideeën te adopteren?” – verboden want
“verinnerlijken en loslaten” is simpelweg geëist. De
Nederlandse staat gedraagt zich dus net zoals de
grootste fundamentalist van de 21e eeuw, George
Bush Junior die aan het begin van zijn “Oorlog te-
gen Terreur” zei: Je bent ofwel (onvoorwaardelijk)
met ons, of je bent de terroristen.

Meer fundamenteel, echter, is dat dit beleid ook
misleid is. Het is immers praktisch onmogelijk om
ideeën onder druk te adopteren danwel te verlaten.
Een mens kan niet zijn waarden veranderen enkel
en alleen omdat een ander dat vraagt. “Verinnerlij-
ken en loslaten” kan alleen door overtuiging gere-
aliseerd worden. Dwang kan hem hoogstens doen
laten veinzen dat hij zijn ideeën heeft veranderd.

Meest belangrijk is echter dat het Nederlandse in-

tegratiebeleid doet vrezen voor de toekomst. De historische evenknie van dit beleid is namelijk de Inquisitie die koning Ferdinand van Aragon en koningin Isabella van Castilië in 1492 instelden in Spanje.

In 1492 overwonnen de legers van Ferdinand van Aragon en Isabella van Castilië het leger van Mohammed de Twaalfde in Granada, waardoor na 750 jaar een einde kwam aan de heerschappij van de moslims over Spanje en Portugal. Direct na deze overwinning bepaalden Ferdinand en Isabella dat alle moslims in Spanje de dogma van de katholieke kerk moesten “verinnerlijken” en de leerstellingen van Islam moesten “loslaten”. Wie dit zou weigeren zou niet langer welkom zijn in Spanje en het land zou moeten verlaten. Ze organiseerden vervolgens toezicht op de moslims om ervoor te zorgen dat dezen zich aan de plicht tot “verinnerlijken en loslaten” zouden houden. De moslims moesten de deuren van hun huizen open laten zodat ze niet stiekem het Islamitische gebed zouden kunnen verrichten. Islamitisch onderwijs werd verboden en de kinderen van (voormalige) moslims werden naar speciale scholen gestuurd om ervoor te zorgen dat ze met de juiste christelijke ideeën werden opgevoed. En een tribunaal werd opgericht onder leiding van Tomás de Torquemada waar mensen hun burens konden aangeven als ze hen ervan verdachten niet oprecht christen te zijn geworden. Dit tribunaal onderzocht daarna of de betreffende persoon inderdaad in het geheim aan Islamitische ideeën had vastgehouden.

Uiteindelijk besloot Spanje dat zelfs de moslims die hadden “verinnerlijkt en losgelaten”, de zogenoemde Morisco’s, het land moesten verlaten. Hun huidskleur en tradities waren niet identiek hetzelfde als die van de traditionele, echte christenen, en daarom konden ze volgens de staat niet vertrouwd worden.

Het huidige integratiebeleid van de Nederlandse staat heeft voorbeelden van al deze kernelementen van het beleid van Ferdinand en Isabella. Ook nu rust alles op een eis om de ideeën van de dominante gemeenschap aan te nemen en boven alle andere ideeën te plaatsen. Ook nu zijn zij die dit weigeren niet welkom. Ook nu worden zij die “verinnerlijken en loslaten” hebben geweigerd hiervoor vervolgd

en waar mogelijk uitgezet. En ook nu wordt de samenleving opgeroepen om de moslims in de gaten te houden en om, als zij betreffende een moslim twijfel hebben of deze wel echt heeft “verinnerlijkt en losgelaten”, de autoriteiten te informeren.

Deze historische parallel leert twee belangrijke lessen.

De eerste is voor de mensen die het huidige integratiebeleid van de Nederlandse staat ondersteunen. Weet en realiseert u waartoe u geleid wordt door uw regering! U verafschuwt de Nazi’s vanwege hun vervolging van een bevolkingsgroep. Maar het historische voorbeeld dat uw regering volgt inzake de moslims leidt uiteindelijk tot hetzelfde.

De tweede les is voor de moslims in Nederland. Iedere moslim voelt de druk om te “verinnerlijken en loslaten” en kent wel personen die aan den lijve hebben ondervonden wat gebeurt als men weigert: van moslima’s die vanwege een hoofddoek geen stageplaats kunnen vinden en dus hun school niet af kunnen maken, tot moslims die vanwege een baard geen werk hebben kunnen vinden en uiteindelijk zelfs gekort zijn op hun uitkering vanwege deze discriminatie door werkgevers op religieuze gronden, tot moslims wiens eer of reputatie zijn beschadigd met de belasting “extremist” of “radicaal”. Echter, het historische voorbeeld voor het huidige integratiebeleid laat zien dat toegeven aan deze druk door kernelementen van Islam te negeren geen oplossing is. Niet alleen zou de moslims hierdoor zijn Islamitische identiteit verliezen en de Toorn van Allah ﷻ over zichzelf afroepen, uiteindelijk zal hij ook hierdoor niet aan de druk van de staat ontkomen. Iedere eis zal, indien ingewilligd, opgevolgd worden door een nieuwe eis. Precies zoals de eis om te erkennen dat Nederland een liberaal democratisch land is en zal blijven uit eerder integratiebeleid is opgevolgd door de eis om zelf liberaal en democratisch te worden. En precies zoals de eis om te bekeren tot christendom werd opgevolgd tot een eis om te vertrekken uit wat voorheen Islamitisch Spanje was.

Khilafah

DE BESCHERMING VAN HET PRINCIP IN DE ISLAMITISCHE STAAT AL K

US MECHANISME H LAFAH

Wat is het prijsmechanisme?

Wat waargenomen kan worden in de realiteit is dat zowel de vraag naar goederen als het aanbod van goederen afhankelijk is van de prijs.

De vraag naar goederen gaat uit van consumenten. Hun vraag naar goederen is afhankelijk van de prijs van de goederen omdat consumenten een beperkte hoeveelheid geld te besteden hebben. Ten gevolge hiervan moeten ze keuzes maken over wat ze wel en niet zullen kopen, want geen consument kan alles kopen dat hij zou willen hebben. In de meeste gevallen is het daarom zo dat een hogere prijs voor een goed leidt tot minder vraag naar dit goed. Ten eerste omdat bij een hogere prijs voor een goed minder consumenten het voor het goed benodigde geld zullen hebben. Ten tweede omdat bij een hogere prijs voor een goed alternatieven voor dit goed interessanter zullen worden voor de consumenten.

Een voorbeeld om dit duidelijk te maken. Als een auto 1.000 euro kost dan zijn veel mensen geïnteresseerd om een auto te kopen want een auto maakt vervoer snel en comfortabel. Ook als een auto 10.000 euro kost zijn er mensen geïnteresseerd om een auto te kopen omdat een auto vervoer snel en comfortabel maakt. Echter, als een auto 10.000 euro kost dan zullen minder mensen geïnteresseerd zijn om een auto te kopen dan wanneer een auto 1.000 euro kost. Ten eerste omdat er mensen zullen

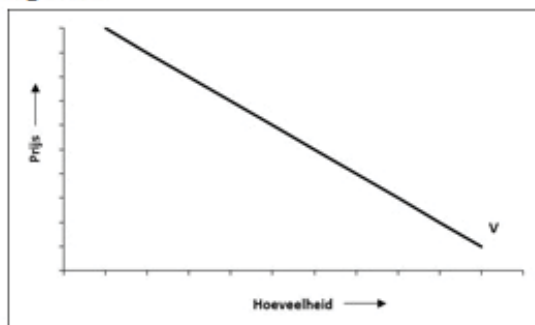
zijn die wel een auto van 1.000 euro kunnen betalen, maar niet een auto van 10.000 euro. Ten tweede omdat van de mensen die een auto van 10.000 euro kunnen betalen sommigen bij die prijs de voorkeur zullen geven aan een fiets. Geld dat aan een auto uitgeven wordt kan immers niet meer aan iets anders uitgegeven worden. Sommige van de mensen die een auto van 10.000 euro kunnen betalen zullen 10.000 euro over hebben voor de snelheid en het comfort die een auto biedt, maar anderen zullen dit geld liever aan iets anders besteden.

De relatie tussen de prijs van een goed en de vraag naar dit goed kan daarom met een neerwaartse lijn worden weergegeven (figuur 1).

Het aanbod van goederen is afkomstig van de producenten en is eveneens afhankelijk van de prijs. Producenten kunnen namelijk niet alles produceren dat zij willen. Zij moeten een keus maken over hoe zij hun productiemiddelen zullen gebruiken. Gewoonlijk kiezen producenten voor de productie van het goed waarmee ze hun winst kunnen maximaliseren en daarom leidt een hogere prijs voor een goed meestal tot hogere productie van dit goed.

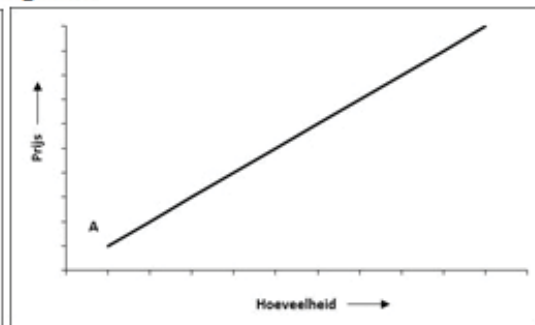
Een voorbeeld om dit duidelijk te maken. Als een auto 10.000 euro kost dan zijn er veel mensen die deze willen maken en verkopen omdat deze prijs een goede winst voor de producent garandeert. Ook als een auto 1.000 euro kost zijn er mensen geïnteresseerd om een auto te produceren. Ech-

Figuur 1

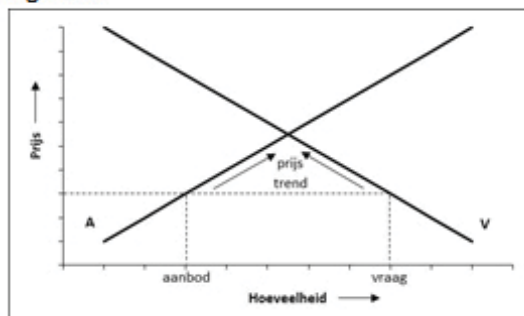
In figuur 1 geeft lijn V voor ieder prijsniveau de vraag aan. Bij een hoge prijs is de gevraagde hoeveelheid laag en bij een daling van de prijs neemt de gevraagde hoeveelheid toe.

Figuur 2

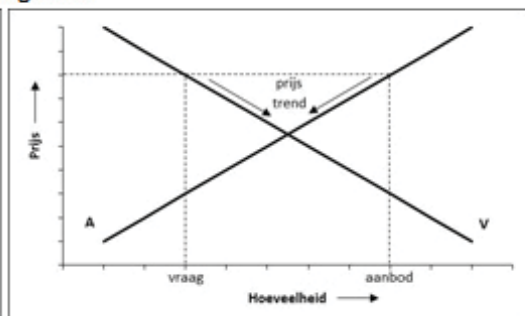

In figuur 2 geeft lijn A voor ieder prijsniveau het aanbod aan. Bij een lage prijs is de geproduceerde hoeveelheid laag en bij een stijging van de prijs neemt de geproduceerde hoeveelheid toe.

Figuur 3

Figuur 4

In figuur 3 is sprake van schaarste omdat bij de gegeven prijs de vraag groter is dan het aanbod. De prijs heeft daarom de neiging te stijgen, ten gevolge waarna het aanbod de neiging heeft eveneens toe te nemen terwijl de vraag de neiging heeft af te nemen.

In figuur 4 is sprake van overschot omdat bij de gegeven prijs de vraag kleiner is dan het aanbod. De prijs heeft daarom de neiging te dalen, ten gevolge waarna het aanbod de neiging heeft af te nemen terwijl de vraag de neiging heeft toe te nemen.

ter, als een auto 1.000 euro kost dan zullen minder mensen geïnteresseerd zijn om een auto te produceren dan wanneer een auto 10.000 euro kost. Ten eerste omdat niet iedereen bij een prijs van 1.000 euro winst kan maken op de productie en verkoop van de auto. Enkel de mensen die heel efficiënt kunnen produceren zullen dit kunnen bij deze prijs en de mensen die niet zo efficiënt kunnen produceren zullen daarom stoppen met hun productie. Ten tweede omdat van de mensen die heel efficiënt kunnen produceren sommigen bij deze prijs de voorkeur zullen geven aan het produceren van andere goederen omdat ze denken met deze goederen meer winst mee te kunnen maken dan met auto's van 1.000 euro.

De relatie tussen de prijs van een goed en het aanbod van dit goed kan daarom met een opwaartse lijn worden weergegeven (figuur 2).

Het is mogelijk dat op een markt vraag en aanbod betreffende een goed niet in balans zijn. Bij de heersende prijs kan de vraag dan groter zijn dan het aanbod of het aanbod kan groter zijn dan de vraag.

In het eerste geval, waar bij een bepaalde prijs de vraag groter is dan het aanbod, zal schaarste bestaan (figuur 3). In deze situatie zullen de producenten bemerken dat zij heel eenvoudig eenvoudig

alles kunnen verkopen wat zij hebben geproduceerd terwijl de consumenten zullen bemerken dat zij niet alles kunnen kopen wat zij willen. De producenten zullen zich hierdoor realiseren dat zij de prijs voor hun goed kunnen verhogen en / of iets meer zouden kunnen produceren omdat zij dan nog steeds alles zouden kunnen verkopen. De consumenten, daarentegen, zullen zich realiseren dat zij een hogere prijs moeten bieden als zij iets meer willen kopen. In een situatie van schaarste heeft de prijs daarom de neiging om omhoog te gaan. Een gevolg hiervan is dat de producenten zullen proberen meer te produceren. Een hogere prijs betekent immers hogere winst. De bestaande producenten zullen daarom proberen meer te produceren en andere producenten zullen proberen hun productie over te schakelen naar het goed waarvan de prijs is gestegen. Een ander gevolg van de stijgende prijs is dat sommige consumenten zullen afhaken. Sommige mensen zullen niet langer voldoende geld hebben om het goed te kopen en andere mensen zullen besluiten dat het goed de nieuwe, hogere prijs niet waard is. In een situatie van schaarste zorg een stijging van de prijs er dus voor dat de imbalance tussen vraag en aanbod langzaam maar zeker minder wordt.

In het tweede geval, waar bij een bepaalde prijs het aanbod groter is dan de vraag, zal overschot bestaan (figuur 4). In deze situatie zullen de con-

sumenten merken dat zij heel eenvoudig alles kunnen kopen wat zij willen terwijl de producenten merken dat zij niet alles kunnen verkopen wat zij hebben geproduceerd. De consumenten zullen zich realiseren dat zij een lagere prijs kunnen bieden om nog steeds alles te krijgen wat zij willen. De producenten, daarentegen, zullen zich realiseren dat zij een lagere prijs moeten vragen als zij alles willen verkopen of minder moeten produceren. In een situatie van overschot heeft de prijs daarom de neiging om omlaag te gaan. Een gevolg hiervan is dat de vraag omhoog zal gaan omdat meer mensen zich het goed zullen kunnen veroorloven en anderen vanwege de lagere prijs een voorkeur voor het goed zullen ontwikkelen. Een ander gevolg hiervan is dat sommige producenten zullen afhaken omdat zij bij een lagere prijs geen winst meer kunnen maken of omdat zij bij de productie van andere goederen meer winst denken te kunnen maken. In een situatie van overschot zorg een daling van de prijs er dus voor dat de imbalance tussen vraag en aanbod langzaam maar zeker minder wordt.

Dit spel, de beïnvloeding van de prijs door vraag en aanbod enerzijds en de beïnvloeding van vraag en aanbod door de prijs anderzijds, noemt met het prijsmechanisme.

Wat is zo goed aan het prijsmechanisme?

Het prijsmechanisme kan er niet voor zorgen dat de consumenten alles krijgen dat ze willen hebben. Dit is namelijk afhankelijk van hoeveel de mensen willen hebben en hoeveel productiemiddelen beschikbaar zijn. En soms zijn er gewoon niet genoeg productiemiddelen om alles te produceren dat de mensen zouden willen hebben. Maar, als de mensen meer willen hebben dan de productiemiddelen kunnen produceren dan zorgt het prijsmechanisme ervoor dat de beschikbare productiemiddelen die goederen produceren die de mensen het liefst willen hebben. Het prijsmechanisme voorkomt dus feitelijk verspilling van de productiemiddelen.

Dit werkt als volgt. Als de mensen iets anders willen hebben dan de productiemiddelen produceren dan ontstaat zowel schaarste als overschot op de markt. Van sommige goederen zullen de productiemiddelen namelijk teveel produceren en omdat ze dit doen zullen ze van andere goederen te weinig

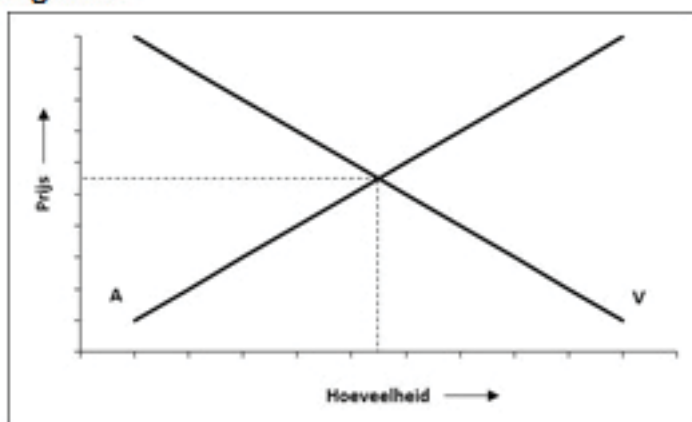
produceren. Zoals uitgelegd zullen in deze situatie de prijzen veranderen. De prijs van het goed dat teveel geproduceerd wordt zal dalen en de prijs van het goed dat te weinig geproduceerd wordt zal stijgen. Door deze prijsstijging zal het aanbod veranderen. De productie van het goeds wiens prijs stijgt zal toenemen terwijl de productie van het goed wiens prijs daalt zal afnemen. Ook zal door deze prijsstijging de vraag veranderen. De vraag naar het goed wiens prijs stijgt zal afnemen terwijl de vraag naar het goed wiens prijs daalt zal toenemen. Dit spel van stijgende en dalende prijzen, en ten gevolge hiervan stijgend en dalend aanbod en vraag, zal doorgaan totdat vraag en aanbod van alle goederen in evenwicht is. Op dat moment zullen producenten geen mogelijkheid meer zien om hun inkomen verder te vergroten door de productie van één goed te verlagen en die van een ander goed te vergroten. En op dat moment zullen consumenten geen mogelijkheid meer zien om nog meer tevreden te worden door iets meer van hun bezit aan het ene product uit te geven en iets minder aan het andere. Dus op dat moment zullen de consumenten hun beperkte bezit optimaal benut hebben en de producenten hun beperkte productiemiddelen. Het prijsmechanisme maximaliseert dus feitelijk de tevredenheid van de producenten en consumenten. Het zorgt ervoor dat de producenten hun productiemiddelen inzetten om de producten te produceren waar de consumenten de grootste behoefte aan hebben.¹

De ervaring leert dat het prijsmechanisme de meest efficiënte manier is om de producenten hun productiemiddelen in te laten zetten voor de productie van de goederen waar de consumenten de grootste behoefte aan hebben. Volgens de socialisten moet de staat de allocatie van de productiemiddelen organiseren. Er is natuurlijk een enorm staatsapparaat nodig om te berekenen wat geproduceerd kan worden en wat de mensen willen hebben, oftewel wat geproduceerd zou moeten worden. Maar het prijsmechanisme doet deze berekeningen in feite automatisch, zonder tussenkomst van een “organisator”, en is daarom meer efficiënt.²

Obstakels voor het prijsmechanisme

Feitelijk al de kapitalistische landen maken gebruik van wetten en regels die het correct functioneren

Figuur 5

In figuur 5 is sprake van evenwicht tussen vraag en aanbod.

van het prijsmechanisme belemmeren. Een voorbeeld hiervan is de accijns die op benzine wordt geheven. De consument moet de accijns betalen als hij de benzine koopt, maar het accijns-bedrag gaat niet naar de producent maar naar de overheid. Bij accijnsen is het prijssignaal dat de consument ervaart dus anders dan het prijssignaal dat de producent ervaart en dit is een fundamentele verstoring van het prijsmechanisme. In de beleving van de consument heeft de accijns de prijs die hij moet betalen omhoog doen laten gaan. Ten opzichte van de natuurlijke situatie zonder accijns zal de consument dus minder kunnen en willen kopen. In de beleving van de producenten, daarentegen, is de prijs gelijk gebleven. Echter, hij merkt dat de gevraagde hoeveelheid is afgenomen. Ten opzichte van de natuurlijke situatie zonder accijns zal de producenten dus minder kunnen verkopen en dus minder gaan produceren, oftewel hij zal zijn productiemiddelen niet langer op de meest efficiënte manier gebruiken.

De belasting op toegevoegde waarde is een ander voorbeeld van wetten en regels die gemeengoed zijn in de kapitalistische wereld maar die het correct functioneren van het prijsmechanisme belemmeren. De belasting op toegevoegde waarde beïnvloedt het prijsmechanisme op dezelfde manier als accijns. De prijs die de consument betaalt wordt wederom anders dan de prijs die de producent ontvangt, waardoor het prijssignaal dat de consument ervaart wederom anders wordt dan het prijssignaal dat de producent ervaart. Net als bij accijns zal de

consument dus minder kunnen en willen kopen en de producent minder kunnen verkopen en dus minder produceren.

Subsidies verstoren net als accijns en de belasting op toegevoegde waarde ook de werking van het prijsmechanisme, maar op tegengestelde manier. Bij subsidies wordt de prijs die de consument betaalt lager dan de prijs die de producent ontvangt omdat de overheid effectief een deel van de prijs voor de consument betaalt. Het gevolg hiervan is dat de consument meer zal vragen dan de producenten willen produceren, waardoor tekorten ontstaan in de markt.

Verschillende overheden in de kapitalistische wereld maken ook gebruik van prijsbepalingen. In dit geval laten ze de prijs voor een goed niet bepalen door vraag en aanbod maar stelt de overheid de prijs voor dit goed vast. Gewoonlijk is de door de overheid bepaalde prijs anders dan de prijs die door vraag en aanbod tot stand zou zijn gekomen (anders is er immers geen reden om de prijsbepaling te introduceren). De door de overheid bepaalde prijs kan hoger zijn dan de marktprijs, in welk geval er een overschot op de markt zal ontstaan omdat de producenten meer zullen produceren dan gevraagd wordt. Maar de door de overheid bepaalde prijs kan ook lager zijn dan de marktprijs, in welk geval er een tekort op de markt zal ontstaan omdat de producenten minder zullen produceren dan gevraagd wordt. In beide situaties ontstaat vaak een zwarte markt, oftewel illegale en criminele activiteit. Bij

een overschot zullen producenten namelijk proberen stiekem hun overschotten tegen een lagere prijs te verkopen terwijl bij tekorten producenten stiekem zullen proberen een hogere prijs voor hun product te krijgen.

In het verlengde van prijsbepalingen maken overheden in de kapitalistische wereld vaak gebruik van productiequota. De overheid bepaalt dan voor de producent hoeveel hij maximaal mag produceren of minimaal moet produceren. De producent mag dan niet luisteren naar de markt, oftewel de prijs en de vraag, maar hij moet gewoon produceren wat de overheid van hem wil.

Monopolies (één producent heeft de volledige controle over de markt) en oligopolies (een zeer klein aantal producenten heeft de volledige controle over de markt, oftewel ieder van hen heeft substantiële controle over de markt) verstoren ook de werking van het prijsmechanisme. Waar monopolies niet veel voorkomen in de kapitalistische wereld zijn oligopolies eerder regel dan uitzondering. Bij monopolie en oligopolie kan de producent de prijs beïnvloeden. De prijs komt dan dus niet tot stand door vraag en aanbod maar door een beslissing van de producent(en). Ten opzichte van de natuurlijke situatie zullen in geval van monopolie of oligopolie de productiemiddelen dus niet op de meest efficiënte manier gebruikt worden.

Inflatie verstoort ook de werking van het prijsmechanisme. Inflatie betekent dat de waarde van het geld in circulatie afneemt. Het gevolg hiervan is dat de prijzen van goederen omhoog gaan ook als er niets veranderd aan de vraag of het aanbod. De meest voorkomende oorzaak van inflatie is het bijdrukken van geld (ofwel in de vorm van extra papiergeld of muntgeld, ofwel in de vorm van extra elektronisch geld). Omdat in de kapitalistische wereld geld wordt bijgedrukt iedere keer dat iemand geld leent bij een bank hoort inflatie effectief bij de kapitalistische wereld. Al de kapitalistische landen hebben in meer of mindere mate last van inflatie. Bij inflatie merken consumenten en producenten een prijsstijging. Volgens de wetten van het prijsmechanisme betekent dit ofwel een stijging van de vraag, ofwel een afname van het aanbod. In het geval van inflatie is van geen van beiden sprake, echter. Inflatie verstoort dus het prijs signaal naar

de consument en producent. Het zet hen zagezegd op het verkeerde been, waardoor consumenten verkeerde beslissingen nemen betreffende de besteding van hun bezit en producent betreffende de benutting van hun productiemiddelen.

De bescherming van prijsmechanisme in het economisch systeem van Islam

Accijnzen en andere heffingen op goederen zijn verboden in Islam omdat Profeet Mohammed ﷺ heeft gezegd: **“Degene die accijnzen (maks) heft zal het Paradijs niet betreden”**. (Ahmed, Aboe Dawoed, Al Haakim). En: **“Degene die de accijnzen (maks) heft is in het Hellevuur”**. (Ahmed).

Het woord maks werd gebruikt door de pre-Islamitische Arabieren voor de belastingen die zij namen van de handelaren die op de marktplaatsen actief waren en van de goederen die van plaats naar plaats getransporteerd werden. Het heffen van deze belastingen worden zelfs gerekend tot de “grote zondes” in Islam omdat eens Profeet Mohammed ﷺ heeft gezegd betreffende een vrouw die vanwege overspel gestenigd was: **“Bij degene in wiens hand mijn ziel is, zij had zoveel berouw dat als degene die de maks had genomen van de mensen deze zou hebben gehad, het voldoende zou zijn geweest voor hem** (om vergeven te worden door Allah).” (Moeslim). In deze hadith wordt het heffen van de maks feitelijk gelijk gesteld aan overspel.

Prijsbepalingen (ta’usier) zijn eveneens verboden in Islam. Profeet Mohammed ﷺ heeft gezegd: **“Handel is op basis van overeenstemming.”** (Ibn Maadja). Hieruit resulteert het principe dat niemand de verkopende of kopende partij een prijs mag opdringen, ook de overheid niet. De prijs moet tot stand komen door middel van de onderhandeling tussen de verkopende en kopende partij. Zelfs in extreme situaties moet de overheid dit principe respecteren. Ten tijde van Profeet Mohammed ﷺ stegen de prijzen van bepaalde goederen eens sterk, waardoor de mensen problemen kregen. Men vroeg Profeet Mohammed ﷺ toen: **“O Boodschapper van Allah, wij zouden willen dat u de prijzen vaststelt.”** Profeet Mohammed ﷺ antwoordde: **“Voorwaar, Allah is de Schepper,**

Degene die terughoudt, Degene die genereus geeft, Degene die voorziet in de behoeftes, Degene die de prijzen vaststelt. En ik wens dat ik Hem ontmoet (op de Dag des Oordeels) zonder dat iemand klachten over mij heeft, noch in termen van bloed, noch in termen van bezit.” (Ahmed). In een ander voorval kwam een man bij Profeet Mohammed ﷺ en zei: “O Boodschapper van Allah ﷻ, bepaal de prijzen”. Hij ﷺ zei: “**Allah is degene die doet toenemen en doet dalen.**” (Aboe Dawoed).

Voor wat betreft monopolies, Profeet Mohammed ﷺ heeft gezegd: “**Niemand monopoliseert behalve de kwaaddoener.**” (Boechari, Moeslim). Hij ﷺ heeft ook gezegd: “**Wat een kwade persoon is degene die terughoudt! Als Allah ﷻ de prijs doet dalen is hij verdrietig en als Hij ﷻ de prijs doet stijgen is hij blij!**” (Al Bayhaqi). Deze hadith gaat over degene die zich als monopolist of oligopolist gedraagt. Oftewel, hij laat zich niet leiden door de markt maar hij probeert de markt te beïnvloeden, omdat hij weet dat hij de markt kan beïnvloeden. Dit gedrag is dus uitdrukkelijk verboden door Islam. Op deze mensen ik ook van toepassing een andere uitspraak van Profeet Mohammed ﷺ: “**Wie zich inspant om de prijzen te verhogen voor de moslims, Allah de Verhevene zal hem plaats doen nemen in het midden van het vuur op de Dag des oordeels.**” (Ahmed).

Ten slotte, omdat in het economisch systeem van Islam goud en zilver als geld gebruikt worden, zal de Islamitische Staat Al Khilafa niet de inflatie ken-

nen die in de westerse, kapitalistische landen gewoon is. Goud en zilver kunnen immers niet vanuit het niets bijgedrukt worden zoals dit bij papiergeld, muntgeld en elektronisch geld wel kan. De geldhoeveelheid in de Islamitische Staat Al Khilafa zal ten gevolge hiervan veel minder instabiel zijn dan in de westerse, kapitalistische landen. De voortdurende en substantiële waardevermindering van het geld in omloop, doordat er alsmaar meer geld in omloop komt, zal in Islam dus niet plaatsvinden.

¹Dit betekent niet noodzakelijkerwijs dat het prijsmechanisme de juiste allocatie van productiemiddelen tot stand brengt. Het prijsmechanisme brengt de meest efficiënte allocatie van productiemiddelen tot stand. De juiste allocatie van productiemiddelen tot stand neemt in ogenschouw niet enkel wat de mensen willen hebben, maar ook wat ze zouden moeten willen hebben. Het prijsmechanisme kan wat de mensen willen hebben niet beïnvloeden, echter, en neemt de bestaande verlangens – of dezen nu juist zijn of niet – daarom simpelweg als uitgangspunt.

²Bovendien, de staten die het advies van de socialisten gevolgd en geïmplementeerd hebben, hebben uiteindelijk allemaal met dezelfde problemen te kampen gekregen. Geen van allen zijn ze er in geslaagd de juiste allocatie van productiemiddelen vast te stellen. Ongeacht hoe groot of geavanceerd het staatsapparaat werd, de mensen in de socialistische landen zijn uiteindelijk allemaal naar de kapitalistische westerse landen gaan kijken omdat die de producten produceerden die ze graag wilden hebben maar in hun eigen socialistische land niet konden krijgen.

DE PROFEET MOHAMMED CARTOONS SATIRE OF DEMONISING?

Satire is niet een vorm van kunst maar een genre in de kunst. Onderzoekers zijn namelijk voorbeelden van satire tegengekomen in feitelijk alle kunstvormen, van de literatuur (poëzie, proza) tot de beeldende kunst (schilderen, beeldhouwen) en de podiumkunsten (film, toneel, muziek, dans).¹

Wat al de algemeen geaccepteerde voorbeelden van satire gemeen hebben is dat zij een maatschappijkritiek zijn. De kunst van de satiricus heeft dus niet alleen ten doel de wereld mooier te maken, maar ook beter.²

De maatschappijkritiek van satire richt zich op zaken die door het algemene publiek als “goed” worden gezien maar die naar de mening van de satiricus dwaasheden of ondeugden zijn. Dit kan een idee zijn of een gedrag, maar het kan ook een persoon of een instituut zijn als deze naar de mening van de satiricus dwaasheid of ondeugd aanmoedigt. De satiricus wil zijn publiek doen realiseren dat wat zij “goed” achten in werkelijkheid onjuist en schadelijk is, in de hoop dat zij er hierdoor afstand van zullen nemen.³

Omdat de meeste mensen aan status quo bias leiden, wat wil zeggen dat zij het liefst hebben dat alles bij het oude blijft en dus niet meer nadenken of hetgeen zij gewend aan zijn juist is of niet [4], is de kritiek van satire een indirecte kritiek. De satiricus probeert allereerst een distantie te creëren tussen zijn publiek en het onderwerp van kritiek, in de hoop dat zij zich zullen realiseren dat wat zij “normaal” achten eigenlijk niet normaal is. De satiricus doet dit door het onderwerp belachelijk te maken. Hiervoor gebruikt de satiricus verschillende technieken, zoals:

- Overdrijving. Hier wordt iets tot in het belachelijke uitvergroot zodat de fouten erin duidelijk worden. Een voorbeeld hiervan is de karikatuur.
- Omdraaiing. Hier wordt de normale orde omgedraaid, bijvoorbeeld door het kind slim te maken en de ouder dom, of door de persoon met het goede karakter weer te geven als gehaat door de mensen en de persoon met het slechte karakter geliefd door dezelfde mensen.

- Tegenstelling. Hier wordt het onderwerp in een onnatuurlijke situatie geplaatst om de fouten erin duidelijk te maken, zoals het plaatsen van een volwassen persoon in een kinderschool.

Door de distantie brengt de satiricus zijn publiek in een psychische staat die het mogelijk maakt voor hen om objectief te zijn betreffende het onderwerp, in plaats van iedere kritiek hierop bij voorbaat af te wijzen.⁵

Bij sommige satirici speelt humor een dominante rol. Dit is omdat humor een goed instrument is om de benodigde distantie tussen het publiek en het onderwerp van de kritiek tot stand te brengen. Een voorbeeld hiervan is tekenfilmserie *The Simpsons*. In deze serie worden zaken die de meeste mensen als normaal zien – en dus accepteren zonder hierover na te denken – overdreven om de mensen tot denken aan te zetten. Een voorbeeld hiervan is de tekenfilmserie “*Itchy en Scratchy*” die Bart en Lisa, de kinderen van Homer en Marge Simpson, graag kijken op hun televisie. Itchy en Scratchy gebruiken feitelijk sadistisch geweld tegen elkaar waar gewone mensen van zouden huiveren. Bart en Lisa, echter, kunnen er enkel smakelijk om lachen. Dit is feitelijk een kritiek op het gebruik van geweld in entertainment. Het geweld van Itchy en Scratchy doet de mensen denken “dit geweld is toch niet normaal, hoe kun je hier nu om lachen?”. Van hier is het een kleine(re) stap naar de vraag die de makers van de *The Simpson* willen dat hun publiek zich eigenlijk stelt, namelijk “is geweld in entertainment eigenlijk goed of slecht?”.

Humor is echter niet een voorwaarde voor satire. Bijvoorbeeld in de satire van Aldous Huxley (1894 – 1963) voert humor niet de boventoon. Huxley wilde de mensen waarschuwen voor de potentiële gevaren in sommige van de in zijn tijd populaire ideeën, zoals het profijt in technologische vooruitgang en materialisme. In zijn beroemde boek *Brave New World* schetst hij een wereld waar technologische vooruitgang en materialisme tot in het extreme uitgewerkt zijn. Technologische vooruitgang heeft in deze wereld materieel genot voor iedereen mogelijk gemaakt en honger, ziekte en oorlog beëindigt. Tegelijkertijd, echter, heeft het de individuele vrijheid en het ware geluk afgeschaft. De staat produceert kinderen in een fabriek en programmeert hun

denken middels medicijnen. Iedereen in de Nieuwe Wereld denkt daarom dat hij gelukkig is, maar dit is feitelijk omdat men niet meer weet wat echt geluk is. Wat daadwerkelijk plaatsgevonden heeft is dat de staat techniek heeft gebruikt en om de mensen onder volledige controle te brengen, een vorm van slavernij waarin de slaven niet meer weten dat zij slaaf zijn. De mensen weten alleen nog maar wat de staat wil dat zij weten en ze geen toegang meer hebben tot andere, alternatieve ideeën.⁶

Om daadwerkelijk effectief te zien moet de satiricus goed en kwaad, de dwaasheid en de deugd, tegenover elkaar plaatsen, zodat het publiek het verschil kan zien.⁷ Aldous Huxley doet dit in *Brave New World* door “wilde barbaren” op te voeren, mensen die in afgelegen gebieden leven volgens de traditionele ideeën van begin 20e eeuw. De mensen van Huxley's Nieuwe Wereld kijken op hen neer omdat zij niet leven zoals hen. Voor de gemiddelde lezer is Huxley's wilde barbaar zeer herkenbaar, echter, omdat Huxley deze mensen baseerde op de gemiddelde persoon in zijn tijd. Hierdoor kan de lezer zich realiseren dat de “vooruitgang” waar hij naar verlangt eigenlijk niet is wat hij goed en correct vindt. De gemiddelde persoon zal een voorkeur hebben voor de levenswijze van de wilde barbaar, boven de levenswijze van Huxley's moderne mens. Hierdoor brengt Huxley zijn publiek tot nadenken over het goed en kwaad in de ideeën van technologische vooruitgang en materialisme.⁸

De Profeet Mohammed-cartoons: Satire, of toch niet?

Op basis van dit theoretisch raamwerk betreffende satire kunnen de Profeet Mohammed-cartoons zoals gepubliceerd door de Deense krant *Jyllands-Posten* en het Franse magazine *Charlie Hebdo* vrij van emoties beoordeeld worden.

Omdat de cartoons niet een in de samenleving dominante persoon of dominant idee bekritisieren bestaat er een conflict tussen de cartoons en de theorie van satire. Het onderwerp van de cartoons is de religie van de moslims die een minderheid zijn in zowel de Deense als de Franse samenleving. Een minderheid, bovendien, die niet de meerderheid domineert maar die door de meerderheid gedomineerd wordt. Satire, echter, “richt zich op zaken

die door het algemene publiek als ‘goed’ worden gezien, maar die naar de mening van de satiricus dwaasheden of ondeugden zijn”. In de context van Europa kan de satiricus dus wel op indirecte wijze het beleid van politici vis-a-vis Islam en de moslims aanvallen, of de door het algemene publiek aangenomen ideeën en gedragingen voor wat betreft de omgang met Islam en moslims in het dagelijkse leven, maar hij kan niet Islam en de moslims aanvalen. Zij behoren immers niet tot hetgeen door het algemene publiek als “goed” wordt gezien.

Satire past feitelijk niet in deze situatie waar het dominante volk het gedomineerde volk wil bekritisieren. Satire werkt in deze situatie zelfs averechts. Indien een politiek leider (de dominante persoon) de mensen (de gedomineerde persoon) wil laten inzien dat er iets mis is met hen, en daarom hen belachelijk maakt, dan brengt dit de mensen in de samenleving niet tot nadenken over henzelf maar over de politiek leider. De mensen in de samenleving zullen dan eerder denken “Wat is er mis met onze leider dat hij ons belachelijk maakt?” dan “Ja, misschien is er iets mis met ons”. Een volk kan dus wel haar president aanzetten tot verandering door diens karakteristieken met een serieuze ondertoon belachelijk te maken, maar de president kan niet zijn volk aanzetten tot verandering van hun karakteristieken met een serieuze ondertoon belachelijk te maken.

Een verder conflict tussen de cartoons en de theorie van satire is dat de cartoons de Islam van de moslims als onderwerp hadden, maar niet de moslims als publiek. *Jyllands-Posten* en *Charlie Hebdo* hebben immers niet de moslims in Europa als doelgroep. De betekenis hiervan is dat de cartoons niet verandering van het publiek ten doel hadden en dit is strijdig met echte satire omdat de satiricus “zijn publiek (wil) doen realiseren dat wat zij ‘goed’ achten in werkelijkheid onjuist en schadelijk is, in de hoop dat zij er hierdoor afstand van zullen nemen”.

Satire past feitelijk ook niet in deze situatie waar een volk een ander volk wil bekritisieren en ook in deze situatie werkt satire gewoonlijk averechts. Wanneer tradities door buitenstaanders belachelijk worden gemaakt dan reageert het volk van wie deze tradities zijn in de meeste gevallen door juist sterker aan

hen vast te houden. Een volk kan dus wel aanzetten tot haar eigen verandering door haar eigen karakteristieken met een serieuze ondertoon belachelijk te maken, maar het kan niet aanzetten tot verandering van een ander door diens karakteristieken met een serieuze ondertoon belachelijk te maken.

De humor van de cartoons kan daarom niet satirische humor genoemd worden. De humor van de cartoons probeert namelijk niet een distantie tot stand te brengen tussen het onderwerp en het publiek, om het publiek in staat te stellen om na te denken. Deze distantie bestaat immers al wanneer een Europese publicatie de religie van de moslims tot onderwerp neemt in een communicatie die is gericht tot een niet-moslim publiek.

De cartoons waren dus niet enkel slechte of smakeloze satire. Ze waren geen satire.

Het gevaar van de Profeet Mohammed-cartoons

De ervaring leert dat het gevaarlijk is om de technieken van satire te gebruiken in de situaties die niet bij satire passen. Het belachelijk maken van personen of ideeën waar het publiek het al niet mee eens zijn kan het publiek namelijk leiden tot minachting van deze personen of ideeën. Als het publiek met minachting dan ook nog eens de dominante groep in de samenleving is, dan kan dit desastreuze gevolgen hebben.

Het beste voorbeeld hiervan zijn de Nazi's van Adolf Hitler die de technieken van satire gebruikten om de joden belachelijk te maken. Ze publiceerden iedere week het magazine *Der Stürmer* (De Aanval) dat als slogan had "Een wekelijks gevecht voor de waarheid". *Der Stürmer* publiceerde cartoons die joodse mensen, hun gebruiken en opvattingen belachelijk maakten om een afstand te creëren tussen het Duitse volk en hun joodse medemens. Het was zo duidelijk dat deze cartoons een grote en bijzonder betreurenswaardige invloed hadden op de mensen in Duitsland, dat de persoon verantwoordelijk voor *Der Stürmer*, Julius Streicher, zich na de oorlog moest verantwoorden voor het Neurenberg Tribunaal tezamen met de nog in leven zijnde politieke en militaire leiders van de Nazi's.

Streicher verdedigde zichzelf bij de rechtbank door te zeggen dat hij slechts informatie had verspreid, informatie die volgens hemzelf de waarheid was, om de mensen te informeren. Hij had zelf geen fysieke handelingen ondernomen tegen joden en volgens Streicher had zijn magazine ook niemand opgeroepen om fysieke handelingen tegen joden te ondernemen. De rechter erkende dat Streicher en *Der Stürmer* niet voor fysieke handelingen veroordeeld konden worden. Maar, stelde de rechter, Streicher had middels zijn publicaties wel haat tegen het joodse volk had opgeroepen en zo het klimaat voor de joden vervolging geschapen. De rechter achtte Streicher daarom schuldig aan een "misdaad tegen de menselijkheid", waarvoor hij ter dood werd veroordeeld.⁹

¹"Satire: Spirit and Art", George Austin Test, 1991

²"Satire: Origins and Principles", Matthew Hodgart, 2009

³"Satire: Spirit and Art", George Austin Test, 1991 en "Satire: Origins and Principles", Matthew Hodgart, 2009

⁴http://en.wikipedia.org/wiki/Status_quo_bias

⁵"De theorie van de satire", C.M. Geerars, www.dbnl.org/tekst/geer006theo01_01/geer006theo01_01_0001.php

⁶"The Power of Ridicule: An Analysis of Satire", Megan LeBoeuf, 2007, <http://digitalcommons.uri.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1065&context=srhonorsprog>

⁷"A Companion to Satire: Ancient and Modern", Ruben Quintero, 2007; "Introduction to Satire", Leonard Feinberg, 2008

⁸Ibidem noot 6

⁹"The Nuremberg Trials Volume 12, Testimony Julius Streicher", <http://avalon.law.yale.edu/imt/04-29-46.asp>

Islam

HET GODDELIJKE OORDEEL BETREFFENDE MARTELING (AT TA'ADHIEB)

EFENDE

Martelen is het moedwillig pijnigen van iemand (of iets). Het kan gedaan worden op twee manieren. Men kan fysieke pijnigen, bijvoorbeeld door iemand te slaan. Maar men kan ook psychisch pijnigen, bijvoorbeeld door iemand al dan niet in eenzaamheid op te sluiten. Het doel van psychisch pijnigen is de menselijke geest te kwetsen in plaats van het lichaam.

psychische pijniging kan met twee doelstellingen gedaan worden. Het kan gedaan worden als vorm van bestraffing wanneer iemand een misdaad heeft begaan. Maar het kan ook gedaan worden als onderdeel van een juridisch proces. In dit geval heeft het martelen ten doel om feiten boven water te krijgen, bijvoorbeeld om een verdachte te laten bekennen of om een getuige feiten te doen laten vertellen.

Zowel de fysieke pijniging als de

Martelen ter bestraffing

Voor wat betreft martelen ter bestraffing moet gezegd worden dat iedere bestraffing, in essentie, een vorm van marteling is. Het doel van bestraffing is immers genoegdoening of afschrikking, of een combinatie van deze twee, en deze beiden vereisen pijniging. Van genoegdoening is geen sprake als de misdadiger niet wordt gepijnigd op een manier die ten minste gelijk is aan de pijn veroorzaakt door de misdaad die hij heeft begaan. Net zo is van afschrikking geen sprake als er niet met pijniging gedreigd wordt. Daarom is het woord “martelen” in geval van bestraffing gewoonlijk een veroordeling en niet een beoordeling. De meeste – maar niet alle – landen in het westen hebben besloten dat enkel psychische pijn gebruikt mag worden voor bestraffing en daarom sluiten zij misdadigers op of doden hen op manieren waarvan men denkt dat die het lichaam niet pijnigen. Deze landen noemen alle andere vormen van bestraffing “marteling”, omdat die bestraffingen niet aan hun eigen maatstaven voldoen. Sommige westerse landen maken echter ook gebruik van fysieke pijniging. Bijvoorbeeld, door veroordeelde misdadigers te doden op manieren waarvan welbekend is dat zij fysieke pijn veroorzaken, zoals de dood door de elektrische stoel. Het plaatsen van veroordeelde misdadigers in werkkampen voegt eveneens een vorm van fysieke pijniging toe aan de strafmaat. Maar ook psychische pijniging zoals (langdurige) eenzame opsluiting kan blijvende en onherstelbare schade aanrichten die het een individu onmogelijk maken voor om nog normaal te functioneren in de samenleving. Er is dus niet een objectieve maatstaf om te beoordelen welke bestraffing marteling is en welke niet.

De vraag kan daarom niet zijn of Islam marteling toestaat bij bestraffing. Want dit is een subjectieve vraag. Men kan alleen onderzoeken wat voor soort straffen Islam gebruikt en dan vindt men dat Islam zowel psychische en fysieke pijniging gebruikt ter bestraffing, afhankelijk van de misdaad. Voor sommige misdaden is de bestraffing een boete, wat een vorm van psychisch pijnigen is. Bijvoorbeeld in geval van het toebrengen van letselschade. Profeet Mohammed ﷺ heeft hierover gezegd: **“Wie gedood of verwond is, heeft de keus tussen drie dingen, en als hij een vierde wil hou hem dan tegen: Hij mag doden, of vergeven, of het**

bloedgeld nemen.” (Aboe Dawoed). Voor andere misdaden heeft Islam fysieke pijniging als bestraffing vastgesteld. Een voorbeeld hiervan is het belasteren van kuise vrouwen, de straf waarvoor stokslagen is:

“En zij, die kuise vrouwen beschuldigen en geen vier getuigen brengen, gesel hen met tachtig slagen en aanvaard hun getuigenis nooit meer, want dezen zijn overtreders.” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera An Noer 24, vers 5)

Op basis hiervan kan men niet op objectieve basis zeggen dat Islam marteling in bestraffing toestaat of verbiedt. Men kan enkel zeggen “marteling, zoals ik het definieer, wordt gebruikt door Islam bij bestraffing” of “marteling, zoals ik het definieer, wordt niet gebruikt door Islam bij bestraffing”. Maar dit is een persoonlijke beoordeling, zonder praktische waarde.

In afwezigheid van een objectieve definitie van marteling in geval van bestraffing is het enige waardevolle onderzoek dat men kan doen het onderzoek naar de vraag of een straf functioneel is als boetedoening en/of afschrikking, of niet. Oftewel, realiseert de strafmaat van Islam boetedoening en/of afschrikking, of niet? En realiseert de strafmaat van de seculiere ideologie boetedoening en/of afschrikking, of niet?¹

Martelen als onderdeel van een juridisch proces

Voor wat betreft het pijnigen als onderdeel van een juridisch proces, ook hier verschillen de meningen over de precieze grens tussen legitieme ondervraging en marteling.

In het westen zijn “intimidatie” en “verschalking” standaard-ondervragingstechnieken. Intimidatie omvat slaaponthouding (’s nachts ondervragen), het rationeren van eten en drinken (meer en beter eten als de verdachte het gewenste antwoord geeft), belediging, en publiekelijk te schande maken (arresteren op een publieke plaats of te midden van familie en/of vrienden). Verschalking omvat ondermeer liegen over de straf die de verdachte kan krijgen bij bekentenis en bij ontkenning, en de verdachten voorhouden dat hij geen rechten heeft.

De gevangenschap die onderdeel is van het onderzoek naar een misdaad is dus enkel een beperking van de bewegingsvrijheid van de verdachte, om te voorkomen dat hij vlucht wanneer er een vrees bestaat dat hij wel eens zou kunnen vluchten. Men mag hem in de gevangenis niet onthouden wat hij gewoon is in zijn dagelijks leven. Profeet Mohammed ﷺ heeft gezegd: **“Behandel de gevangenen goed.”** (At Tabarani in “Al Moe’djam al Kabier”). Zowel fysieke als psychische pijniging ten tijde van het onderzoek naar een misdaad zijn dus verboden door Islam.

Beiden hebben duidelijk psychische pijniging ten doel.² Er zijn ook gerespecteerde landen die bestaan dat verdachten als onderdeel van het ondervragingsproces in stressposities geplaatst worden, oftewel onnatuurlijke houdingen die na verloop van tijd ernstige fysieke pijn veroorzaken.

Bij het onderzoek naar het Goddelijk Oordeel betreffende marteling als onderdeel van een juridisch proces kan het uitgangspunt dus niet zijn of dit toegestaan is door Islam of niet. Want voor beantwoording van deze vraag is een objectieve definitie nodig van marteling, die niet bestaat. De vraag moet dus zijn: welke grenzen heeft Islam precies gesteld aan het ondervragingsproces?

Het vastzetten van mensen die verdacht worden van een misdaad als onderdeel van het onderzoek naar de misdaad is toegestaan door Islam aangezien Profeet Mohammed ﷺ zelf mensen die verdacht werden van een misdaad vast heeft laten

zetten. Imaam At Tirmidhi heeft overgeleverd dat “De Boodschapper van Allah ﷺ liet een persoon die verdacht werd van een misdaad vastzetten, en liet hem hierna weer vrij”. Al Kindi heeft overgeleverd in zijn boek “Kitaab al Woelaat wa Kitaab al Qoedaat (Boek van de regenten en boek van de rechters)” dat de Profeet ﷺ “iemand die verdacht werd van een misdaad voor een dag en een nacht liet vastzetten”.

Voor wat betreft de omstandigheden van iemand gevangen is gezet als onderdeel van het onderzoek naar de misdaad, onder de eerste generaties van Islamitische geleerden bestond een consensus dat deze niet pijnlijk of zelfs intimiderend mochten zijn. Dit, omdat Allah ﷻ zegt:

“En inderdaad hebben Wij de kinderen van Adam geëerd” (Zie de vertaling van de betekenissen van de Koran, soera Al Israa 17, vers 70)

En omdat Profeet Mohammed ﷺ heeft gezegd: **“Het bloed, het bezit en de eer van een moslim zijn onschendbaar voor een andere moslim.”** (Moeslim). En: **“Een moslim is de broeder van een moslim. Hij onderdrukt hem niet, noch vernedert hem, noch kijkt neer op hem.”** (Moeslim).

De gevangenschap die onderdeel is van het onderzoek naar een misdaad is dus enkel een beperking van de bewegingsvrijheid van de verdachte, om te voorkomen dat hij vlucht wanneer er een vrees bestaat dat hij wel eens zou kunnen vluchten. Men mag hem in de gevangenis niet onthouden wat hij gewoon is in zijn dagelijks leven. Profeet Mohammed ﷺ heeft gezegd: **“Behandel de gevangenen goed.”** (At Tabarani in “Al Moe’djam al Kabier”). Zowel fysieke als psychische pijniging ten tijde van het onderzoek naar een misdaad zijn dus verboden door Islam.

Specifiek voor wat betreft fysieke pijniging heeft Imaam Moeslim overgeleverd van Hisjam bin Hakim dat hij in Syrië eens voorbij liep aan een groep mensen die in de hitte van de zon gehouden werden met olie over hun lichamen. Hisjam vroeg wat er gebeurde en men zei tegen hem: “Deze mensen worden gestraft want ze hebben de belastingen niet

betaald”. Hij zei daarop: “Ik heb de Boodschapper van Allah ﷺ horen zeggen: **‘Allah pijnigt [in het Hiernamaals] hen, die de mensen pijnigen in deze wereld.’**” Imaam Al Boechari heeft in zijn boek “Al Adab al Moeftad” overgeleverd dat Profeet Mohammed ﷺ heeft gezegd: **“Martel de schepping van Allah niet.”**

Een aantal gebeurtenissen ten tijde van het leven van Profeet Mohammed ﷺ kunnen de indruk wekken dat marteling als onderdeel van een onderzoek wel toegestaan is, maar dit is niet het correcte begrip van deze gebeurtenissen.

De eerste van deze gebeurtenissen is de marteling van Kinana bin al Rabi, de schatbewaarder van Banoe An Nadir. Banoe An Nadir hadden een verdrag met de moslims maar in het geheim zonden ze vertegenwoordigers naar Mekka om de vijanden van Islam aan te moedigen de moslims aan te vallen. Ze probeerden zelf ook Profeet Mohammed ﷺ te doden door vanaf het dak van een huis een steen op hem ﷺ te laten vallen. De moslims trokken daarop naar de stad van Banoe An Nadir om hen te verjagen. In eerste instantie vochten de Banoe An Nadir tegen de moslims, maar na een tijdje bereikten ze een akkoord met de moslims dat ze hun stad zouden mogen verlaten en alles met zich mee zouden mogen nemen dat ze konden dragen, zonder iets te verbergen zodat ze dit later in het geheim op zou-

den kunnen halen. Één van de mensen van Banoe An Nadir was moslim geworden en hij vertelde dat Kinana bin al Rabi een deel van de schat van Banoe An Nadir had verborgen. Kinana ontkende tegenover de Profeet ﷺ, waarna hij ﷺ liet zoeken naar de schat. Een deel ervan werd gevonden waarna de Profeet ﷺ Kinana vroeg naar de locatie van rest van de schat. Kinana weigerde deze informatie te geven. Hierop gaf Profeet Mohammed ﷺ opdracht om Kinana te martelen totdat hij de informatie prijs gaf. En hierna gaf hij ﷺ opdracht om Kinana te doden door onthoofding (Ibn Ishaq).

De tweede van deze gebeurtenissen betreft de oom van Hoeyayy bin Achtab uit de stad Chaibar. Profeet Mohammed ﷺ trok na de belegering van de stad van Banoe An Nadir naar Chaibar om ook deze stad te belegeren. Want ook zij hadden samengespannen met de vijanden van Islam tegen de moslims alhoewel zij een verdrag met de moslims hadden afgesloten. De mensen van Chaibar gingen op dezelfde voorwaarden als de Banoe An Nadir akkoord met overgave. De moslims spaarden hun levens en ze mochten alles met zich mee nemen dat ze konden dragen, maar ze moesten de rest van hun bezittingen aan de moslims geven en niet verbergen. De moslims wisten echter dat ene Hoeyayy bin Achtab van onder de Banoe An Nadir met een grote schat gevlucht was naar Chaibar en ze konden deze schat niet vinden. Ze waren niet bij

de bezittingen die de mensen van Chaibar met zich meedroegen maar ze werden ook niet aan de moslims gegeven. De oom van Hoeyayy werd vervolgens ondervraagd om te achterhalen waar de schat van Hoeyayy was. Profeet Mohammed ﷺ vroeg de oom: **“Wat is gebeurd met de musk die je neef had meegenomen uit (de stad) An Nadir?”**. De oom antwoordde dat deze rijkdom uitgegeven was door Hoeyayy aan zijn gezin en het kopen van wapens. Maar het was duidelijk dat dit antwoord een leugen was, zoals Profeet Mohammed ﷺ zei: **“Er was niet genoeg tijd hiervoor en de rijkdom was meer dan dat”**. Oftewel, Hoeyayy kon zoveel geld niet zo snel uitgegeven hebben. Hierna gaf Profeet Mohammed ﷺ de opdracht om de oom licht te martelen. De oom zei toen: “Ik zag Hoeyayy temidden van de ruïnes”. De moslims vonden daar vervolgens de verstopte bezitting van Hoeyayy. (Al Bayhaqi).

De derde gebeurtenis betrof een vrouw genaamd Sara die als boodschapper van Hatib bin Abi Bilaa werkte. Hatib schreef vanuit Madina een brief naar de vijanden van Islam in Mekka om hen te waarschuwen over een plan tot aanval van de moslims. Sara was bereid deze brief in het geheim naar de Mekkanen te brengen. Allah ﷻ informeerde Zijn Profeet ﷺ over deze gebeurtenis middels een openbaring. Profeet Mohammed ﷺ stuurde daarop ‘Ali bin Aboe Taalib (ra) en Az Zoebair bin Awwam (ra) achter de vrouw aan. Toen zij de vrouw vinden ontkende deze een brief bij zich te hebben. ‘Ali (ra) en Az Zoebair (ra) dreigden de vrouw daarop haar te zullen uitkleden als ze de brief niet zou geven. Daarop gaf de vrouw de brief. (Al Waqidi in “Asbab an Noezoel”)

In al deze gebeurtenissen hadden de mensen die fysiek danwel psychisch gemarteld werden een misdaad begaan waarvoor onomstotelijk bewijs was. Kinana en de oom van Hoeyayy probeerden iets te verbergen dat ze beloofd hadden over te dragen aan de moslims. Sara ondersteunde verraad terwijl zij als inwoner van Al Madina had beloofd de vijanden van Islam niet te zullen helpen. De marteling die hen werd aangedaan was daarom niet onderdeel van het zoeken naar bewijs voor hun schuld. Deze was juist onderdeel van hun bestraffing voor hun misdaad.

Het bewijs voor deze uitleg van genoemde gebeurtenissen is de marteling die metgezellen van Profeet Mohammed ﷺ een zwarte slaaf van de stam Banoe Al Hadjaadj aandeden toen ze op zoek waren naar Aboe Soefyan. Op het moment van deze gebeurtenis verrichte Profeet Mohammed ﷺ het gebed. De slaaf zei dat hij niet wist waar Aboe Soefyan was en daarop sloegen de metgezellen van Profeet Mohammed ﷺ hem. Daarop zei de slaaf dat hij wel wist waar Aboe Soefyan was, maar als het slaan dan stopte zei hij weer: “Ik weet niet waar Aboe Soefyan is”. Dit herhaalde zich een aantal maal. Toen Profeet Mohammed ﷺ klaar was met zijn gebed en zich terug voegde bij zijn metgezellen was hij woedend en zei hij ﷺ tegen hen: **“Ik zweer bij Allah die mijn ziel in Zijn hand houdt! Jullie slaan hem wanneer hij de waarheid vertelt. En jullie laten hem gaan wanneer hij liegt!”**. (Moeslim). In deze gebeurtenis had de ondervraagde geen misdaad begaan. Zijn ondervraging stond dus los van het plegen van een misdaad en in dit geval verwierp de Profeet ﷺ de martelingen die de mensen hem aandeden en verbood hij hen dit te doen.

In conclusie, Islam staat het gebruik van zowel fysieke of psychische pijniging toe als bestraffing voor misdaden. Maar, het verbiedt het gebruik van zowel fysieke of psychische pijniging als onderdeel van een onderzoek naar een misdaad.

¹Voor een antwoord op deze vragen zie de artikelen “Islam is de oplossing voor het probleem van misdaad” in Expliciet Magazine 48 (Januari – Maart 2012) en “Kritiek op het idee van straf in westerse filosofie” in Expliciet Magazine 47 (Oktober – December 2011).

²“De ondervraging. Analyse van een politietechniek”, P. Ponsaers, J. Mulkers en R. Stoop, 2001; “Evoluties in verhoortechnieken”, M. Bockstaele en P. Ponsaers, 2013

Achtergrond

EEN ANALYSE VAN DE RELATIE TUSSEN AME EN GROOT-BRITANNIË

ERIKA

Na de ontdekking van de Nieuwe Wereld door Columbus in 1498 stuurden al de Europese landen van macht en invloed mensen naar het gebied om er koloniën te stichtten. Spanje nam controle in het zuiden van hedendaags Amerika, gebieden die tegenwoordig de staten Nieuw-Mexico, Texas, Californië en Florida zijn. Frankrijk stichtte een kolonie in het moerasgebied in het zuiden van Amerika, en trok vandaar noordwaarts de binnenlanden in. De Amerikaanse staten Louisiana en Mississippi zijn hieruit voortgekomen. Groot-Brittannië, ten slotte, bracht middels dertien koloniën de oostkust van Amerika onder haar controle. Hieruit zijn ondermeer de staten Maine, New Hampshire, Vermont, Massachusetts, New York, New Jersey, Maryland en Virginia uit voortgekomen.

Omdat Groot-Brittannië zware belastingen hief in haar Amerikaanse koloniën ontstond tijdens de 18e eeuw ruzie tussen de emigranten in de Britse koloniën en de Britse regering in Londen die in 1775 resulteerde in een rebellie. De rebellen in de Britse koloniën in Amerika kregen vervolgens steun van de Europese vijanden van Groot-Brittannië, Frankrijk en Spanje, en wisten zich zo vrij te maken van koloniale overheersing. In 1776 riepen zij onafhankelijkheid uit en in 1783 kon Groot-Brittannië niet anders dan erkennen dat haar Amerikaanse koloniën een onafhankelijke staat waren geworden – de Verenigde Staten van Amerika.

De relatie tijdens de 19e eeuw: Afstandelijkheid

De eerste leiders van deze nieuwe onafhankelijke staat, de zogenoemde “Founding Fathers”, waren uitgesproken isolationisten. Zij concentreerden zich op het opbouwen van hun eigen staat en in hun visie moest Amerika enkel middels handel relaties aangaan met andere landen. In eerste instantie bemoeide Amerika zich dus niet met de rest van de wereld, wat Groot-Brittannië en de overige Europese kolonialistische naties daar ook mochten doen.

Echter, na een tijdje begon de Amerikaanse zakelijke en politieke elite over de grens te kijken. Er was vrees dat de Europese kolonialistische naties Amerika zouden aanvallen vanuit hun koloniën in de omgeving. En er was ook verlangen naar de winsten die de Europese kolonialistische naties genereerden in hun koloniën in de omgeving van Amerika. In 1823 stelde de Amerikaanse president James Monroe daarom een nieuw buitenlands beleid op dat bekend werd als de Monroe Doctrine. Amerika zou voortaan werken om de Europese kolonialistische naties te verwijderen uit de gebieden in de omgeving van Amerika. Noord- en Zuid-Amerika moesten vrij worden van Europese invloed en onder controle van Amerika komen.

Dit beleid bracht Amerika in Zuid- en Latijns Amerika in conflict met Groot-Brittannië omdat verschillende eilanden in het Caribisch gebied voor de Amerikaanse zuidkust Britse koloniën waren (de Maagdeneilanden, de Bahama's, Jamaica, Trinidad en Tobago) alsook gebieden in Latijns- en Zuid-Amerika (Honduras, Guiana).¹

Buiten deze gebieden, echter, zocht Amerika geen conflict met de Europese koloniale naties, volgde

Beelden van de Founding Fathers

het zwijgzaam de beslissingen die deze naties namen en koos het geen zijde in conflicten tussen hen. Amerika nam bijvoorbeeld deel aan de Koloniale Conferenties van Berlijn op 15 november 1884 en 26 februari 1886 die Afrika opdeelde in koloniën voor de Europese landen, zonder hiertegen te protesteren²

De relatie begin 20e eeuw: Britse dominantie

De opkomst van Duitsland als economische en militaire macht tegen het einde van de 19e eeuw bracht Amerika en Groot-Brittannië terug bij elkaar.

Groot-Brittannië was op dat moment nog altijd de dominante macht in de wereld, maar Duitsland probeerde deze positie van haar over te nemen. In reactie hierop probeerde Groot-Brittannië met andere landen allianties aan te gaan die de opkomst van Duitsland kon tegenwerken. Vanwege de geschiedenis en de taal was het meer natuurlijk voor Amerika om de zijde van Groot-Brittannië te kiezen in dit conflict dat de zijde van Duitsland. In de geschiedenis van de relatie tussen Amerika en Groot-Brittannië wordt deze periode daarom de periode van De Grote Toenadering genoemd.

Het gevolg hiervan was dat Amerika tijdens de Eerste Wereldoorlog aan de kant van Groot-Brittannië en Frankrijk stond. Officieel was Amerika neutraal maar in de praktijk leende het alleen aan Groot-Brittannië en Frankrijk grote sommen geld en bevoorradde het alleen aan deze twee partijen met voedsel en wapens. Hierdoor dreigde Amerika grote verliezen te lijden toen Rusland zich na de communistische revolutie van 1917 uit het conflict terug trok. Bij een overwinning van Duitsland in het conflict zouden Groot-Brittannië en Frankrijk immers hun schulden niet terug kunnen betalen. Eind 1917 begon Amerika daarom soldaten naar Europa te sturen om met Groot-Brittannië en Frankrijk te vechten tegen Duitsland. Mede hierdoor wisten Groot-Brittannië en Frankrijk uiteindelijk de Eerste Wereldoorlog te winnen.

De Eerste Wereldoorlog toonde derhalve aan dat Amerika een sterk land geworden was. Een land dat gebeurtenissen in de wereld kon beïnvloeden. Amerika zelf realiseerde zich dit ook en begon een eigen visie voor de wereld te ontwikkelen. In ja-

nuari van 1918 presenteerde president Wilson deze visie in zijn Veertien Punten-plan. De invloed van de Europese landen in de wereld was gebaseerd op kolonialisme. Het Amerikaanse Veertien Punten-plan riep daarom op tot zelfbeschikking voor alle volkeren, zodat de Europese ordening van de wereld beëindigd zou worden en de deur zou worden geopend voor Amerika om een nieuwe ordening te scheppen.³

Om haar plan te ondersteunen organiseerde Amerika een missie naar de landen van het voormalige Ottomaanse Kalifaat, het King-Crane comité. Dit comité moest onderzoeken wat de moslims in deze landen wilden. Volgens King-Crane wilden de moslims onafhankelijkheid van de Europeanen. Als ze dit niet zouden kunnen krijgen, zei het King-Crane comité, dan wilden de moslims onder de bescherming van Amerika leven.⁴

Het Verdrag van Versailles van 1919 dat de overgave van Duitsland en het Ottomaanse Kalifaat regelde maakte echter duidelijk dat alhoewel Amerika's macht reizende was, deze nog altijd ondergeschikt was aan de macht van de traditionele koloniale machten in Europa. Groot-Brittannië en Frankrijk negeerden het Amerikaanse plan en de Amerikaanse adviezen volkomen en besloten dat de landen van de moslims tussen hen beiden opgedeeld zouden worden zoals zij waren overeengekomen in het Sykes-Picot Verdrag van 1916. En er was op dat moment niets dat Amerika hiertegen kon doen.⁵

De Amerikaanse opkomst

De toon was echter gezet. Amerika en Groot-Brittannië zagen elkaar niet langer als partners met (op de meeste plaatsen in de wereld) gemeenschappelijke belangen, maar als concurrenten. Dus toen Groot-Brittannië en Frankrijk in 1920 de Volkenbond oprichtten, als instrument om hun belangen in de wereld te dienen, weigerde Amerika deelname.⁶

De Grote Depressie die in 1929 begon dwong Amerika echter om zich te concentreren op binnenlandse aangelegenheden. De internationale politiek en het bevechten van de Britse en Franse invloed in de wereld moest voor een tijd een pas op de plaats maken.

De Amerikaanse dominantie

De Tweede Wereldoorlog veranderde echter alles. De economische en militaire macht van de traditionele Europese grootmachten Groot-Brittannië, Frankrijk en Duitsland werd grotendeels vernietigd door de strijd. In Azië gold hetzelfde voor Japan terwijl China door enerzijds interne conflicten en anderzijds Europees / Japanse overheersing in puin lag.

In de kapitalistische wereld was Amerika nu absoluut de sterkste op zowel economisch als militair vlak. Het enige land dat in deze opzichten gelijke tred kon houden met de Amerikanen was de communistische Sovjet Unie. Dit plaatste Amerika voor een nieuwe uitdaging. Aan de ene kant wilde ze haar macht gebruiken om de kapitalistische wereld volgens haar belangen vorm te geven. Aan de andere kant wilde ze de kapitalistische wereld verenigen en sterk maken om als één blok tegen het communisme te kunnen vechten. De eerste uitdaging bracht Amerika in conflict met Groot-Brittannië en Frankrijk, terwijl de tweede uitdaging haar deed samenwerken met deze landen.

Reeds tijdens de Tweede Wereldoorlog gebruikte Amerika haar macht om Europa om te vormen volgens haar belangen. In 1944 gingen de Europeanen in de Amerikaanse plaats Bretton Woods akkoord met de door Amerika gewenste inrichting van de internationale economie. De Amerikaanse dollar werd de centrale munteenheid van de wereldeconomie werd en het Internationaal Monetair Fonds en de Wereldbank opgericht en onder effectieve Amerikaanse controle geplaatst met hoofdkwartieren in New York. Vervolgens oefende Amerika door middel van het Marshall-plan grote invloed uit op de inrichting van politiek en economie in Europa van na de oorlog. Het leende tussen 1948 en 1951 grote sommen geld aan de Europese landen voor wederopbouw van hun economieën op voorwaarde dat naar de Amerikaanse wensen en verlangens geluisterd zou worden. (Nederland verloor zo haar kolonie Indonesië omdat Amerika Nederlandse acceptatie van Indonesische onafhankelijkheid tot een voorwaarde voor de Marshall-steun maakte. Door oprichting van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie (NAVO), ten slotte, maakte Amerika Eu-

Reeds tijdens de Tweede Wereldoorlog gebruikte Amerika haar macht om Europa om te vormen volgens haar belangen. In 1944 gingen de Europeanen in de Amerikaanse plaats Bretton Woods akkoord met de door Amerika gewenste inrichting van de internationale economie. De Amerikaanse dollar werd de centrale munteenheid van de wereldeconomie werd en het Internationaal Monetair Fonds en de Wereldbank opgericht en onder effectieve Amerikaanse controle geplaatst met hoofdkwartieren in New York.

ropa ook militair afhankelijk van haar. (Charles De Gaulle realiseerde zich deze Amerikaanse doelstelling achter NAVO en trok het Franse leger daarom terug uit het samenwerkingsverband⁷⁾)

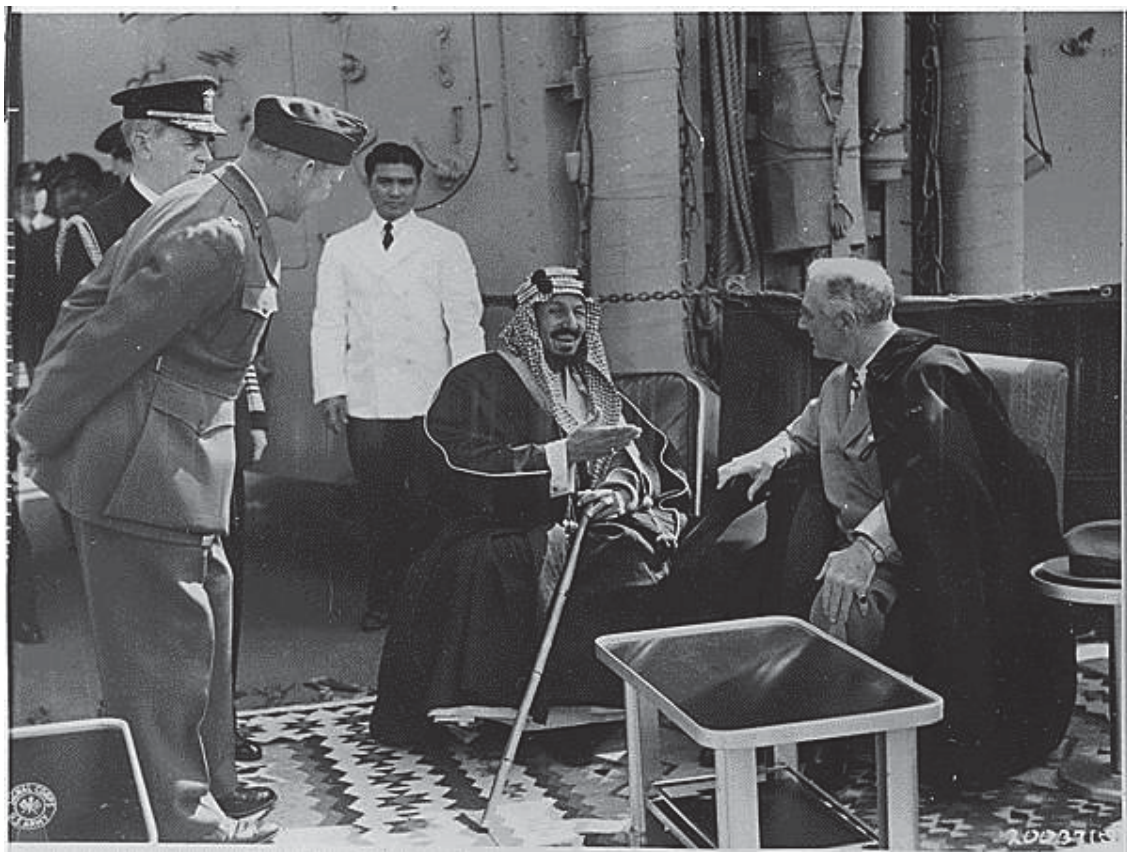
Groot-Brittannië ging akkoord met deze Amerikaanse plannen omdat ze zich realiseerde dat ze niet langer machtig genoeg was om de Amerikanen tegen te houden. De Britten ontwikkelden daarom een nieuw beleid voor haar internationale politiek, gebaseerd op het te vriend houden van Amerika. De Britten waren van mening dat daar zij zeer ervaren waren in internationale politiek, en de Amerikanen juist relatief onervaren, zodat zij als vriend van Amerika de beslissingen van Amerika zou kunnen beïnvloeden. Groot-Brittannië hoopte, met andere woorden, dat door zich voor te doen als vriend van Amerika zij Amerika zou kunnen leiden naar het dienen van de Britse belangen rond de wereld. Dit was de reden dat Groot-Brittannië de Amerikanen steunde in de Koreaanse Oorlog van 1950 tot 1953. Amerika zag deze oorlog als zeer belangrijk in de

strijd tegen het communisme. Groot-Brittannië, echter, was van mening dat de echte strijd tegen het communisme in Europa gevoerd en gewonnen moest worden, en was daarom bang dat de inspanningen in Korea de aandacht zou afleiden van het echt belangrijke strijdtoneel. Toch steunde Groot-Brittannië Amerika, simpelweg omdat ze de Amerikanen het idee wilde geven dat ze een loyale partner was.⁸

De Britten gingen er bij dit beleid ondermeer van uit dat zij de Amerikanen zouden kunnen laten geloven dat de Amerikaanse belangen grotendeels gelijk waren aan de Britse belangen. Op veel plaatsen in de wereld, echter, bleek Amerika hier niet van overtuigd. Bijvoorbeeld in de landen van de moslims. In 1945 beschreef het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken (State Department) het Midden-Oosten als een “immense bron van strategische macht en één van de grootste materiële schatten in de geschiedenis van de wereld”.⁹ Met andere woorden, Amerika zag het Midden-Oosten als zo belangrijk dat ze dit gebied met niemand wilde delen.

Dus begon Amerika in de landen die sinds het uiteenvallen van het Ottomaanse Kalifaat koloniën van Europa waren geweest te werken om de agenten die Groot-Brittannië en Frankrijk daar hadden geïnstalleerd te vervangen door Amerikaanse agenten. In lijn met het eerdere Veertien Punten-plan van president Wilson bleef “onafhankelijkheid” het fundament onder de Amerikaanse plannen hiervoor. Amerika steunde onafhankelijkheidsbewegingen om middels hen de Britse en Franse agenten te kunnen verwijderen en om haar werk in het Midden-Oosten te kunnen rechtvaardigen voor het Amerikaanse en wereldpubliek.

In 1950 ondernam Amerika de eerste echte actie tegen de Europese invloed in de landen van de moslimwereld. Het bood de Saoediërs een samenwerking aan op het gebied van oliewinning waaronder de winst in deze onderneming eerlijk gedeeld zou worden tussen beide partijen. De Britten noemden dit Amerikaanse initiatief de “McGhee Bombshell”, oftewel “de bom van McGhee” naar de Amerikaanse diplomaat George McGhee van wie het idee afkomstig was¹⁰, omdat het een ondermijning was van al de afspraken die Groot-Brittannië had ge-

maakt met haar agenten in het Midden-Oosten. De Britse deals waren veel minder voordelig voor de lokale heersers en het Amerikaanse aanbod deed de mensen van het Midden-Oosten daarom realiseren dat ze werden uitgebuit door Groot-Brittannië.¹¹ Amerika beloofde de Saoediërs ook dat ze hen zouden steunen als de Europeanen zouden proberen een Saoedisch-Amerikaans akkoord te ondermijnen. Het hieruit resulterende akkoord tussen de koning van Saoedi-Arabië en Amerika stimuleerde onafhankelijkheidsbewegingen in gans het Midden-Oosten.

In Iran leidde het bijvoorbeeld tot een opstand tegen de Britse aanwezigheid. Amerika begon daar de anti-Britse beweging in het Iraanse parlement te ondersteunen. Nadat dit parlement onder leiding van Mossadegh had ingestemd met nationalisering van de Iraanse olie-industrie werkte Amerika een Brits plan om dit ongedaan te maken tegen. Groot-Brittannië wilde haar leger naar Iran sturen maar Amerika liet de Britten weten dat ze dit niet zouden tolereren. Ze dwongen Groot-Brittannië in plaats hiervan met Mossadegh te onderhandelen waardoor ze hem en zijn nationalisering legitimeerden.¹²

In Egypte richtte de onafhankelijkheidsbeweging zich op de Britse overheersing van het Suez-kanaal. Onder koning Farouk I was het Suez kanaal een Brits eigendom dat door het Britse leger werd bewaakt. Groot-Brittannië controleerde hierdoor de handel tussen Europa en Azië. Amerika hielp een groep legerofficieren om een coup te verrichten tegen koning Farouk I waarna het een CIA agent (Miles Copeland) stuurde om de leider van de legerofficieren, Djamel 'Abdoel Nasser, bij te staan en te adviseren.¹³ 'Abdoel Nasser nationaliseerde vervolgens het Suez-kanaal en dwong het Britse leger om Egypte te verlaten. Groot-Brittannië gaf zich echter niet zonder slag of stoot gewonnen en organiseerde een invasie van Egypte om haar positie terug te winnen. Dit leidde in 1956 tot de "Suez Crisis". Troepen van Groot-Brittannië, Frankrijk en de zionistische bezettingsstaat vielen Egypte binnen om de anti-Europese politiek van 'Abdoel Nasser te stoppen. Het Egyptische leger was niet bij machte om deze aanval te weerstaan, waardoor 'Abdoel Nasser zichzelf aan de rand van de afgrond terug vond. Amerika reageerde woedend en gebruikte al haar macht om de Britten te

stoppen. President Eisenhower veroordeelde de Brits actie publiekelijk en dwong de Verenigde Naties een resolutie aan te nemen die de zionistische bezettingsstaat verplichtte zich terug te trekken uit Egypte. Verder organiseerde Amerika de zending van een legermacht onder de vlag van de Verenigde Naties om de Britse oorlog tegen Egypte te kunnen stoppen.¹⁴

In de strijd tegen het communisme werkte Amerika daarentegen weer samen met de Europeanen omdat hier de Amerikaanse, Britse en Franse belangen wel overeenkwamen.

De huidige stand van zaken

Het is nog altijd zo dat op bepaalde terreinen de belangen van Amerika en Groot-Brittannië hetzelfde zijn terwijl zij op andere terreinen verschillen. Waar de twee tijdens de 20e eeuw het communisme als gemeenschappelijke vijand hadden, is in de 21e eeuw Islam hun gemeenschappelijke vijand. Waar Islam dus dreigt terug te keren op politieke wijze, door middel van wederoprichting van de Islamitische Staat Al Khilafa, daar werken Amerika en Groot-Brittannië dus samen. Op plaatsen, waar deze dreiging (vooralsnog) beperkt is, zoals Kenia, bevechten ze elkaar.

Omdat de situatie nu in essentie dus hetzelfde is als 50 jaar geleden, is ook de politiek van Groot-Brittannië tegenover Amerika hetzelfde gebleven. Groot-Brittannië beschikt niet over de macht om Amerika te weerstaan, dus speelt ze het spel van de loyale partner die adviseert en ondersteunt. Amerika is op de hoogte van de Britse strategie maar ze gebruikt dit in haar voordeel. Amerika wil niet gezien worden als een imperialistische natie die andere landen onderdrukt. Wanneer ze daarom een plan ontwikkelt voor bemoeienis in ander land, dan zoekt ze internationale steun voor haar plan zodat ze niet wordt gezien als een bullebak in een klaslokaal. In zo een situatie kan Amerika de strategie van Groot-Brittannië goed gebruiken.

Een voorbeeld van dit samenspel tussen vijanden die doen alsof ze elkaars vrienden zijn was de Amerikaanse invasie van Irak in 2003. Alhoewel Saddam Hoessein een loyale agent was van Groot-Brittannië – hij weigerde tijdens de Iran - Irak oorlog het

aanbod van Donald Rumsfeld om samen te werken met Amerika – hielp Groot-Brittannië de Amerikanen toch om hem af te zetten, simpelweg omdat ze toch niets tegen het Amerikaanse plan kon doen. Amerika gebruikte dit om tegen de wereld te zeggen “we doen de invasie van Irak niet voor onszelf, we willen de wereld helpen, zie maar Groot-Brittannië is het eens met ons”.

Tegelijkertijd, echter, proberen beide partijen elkaar te verzwakken. Dus trok Groot-Brittannië in 2007, op het hoogtepunt van het verzet tegen de Amerikanen in de Anbar provincie in Irak, plots haar troepen terug uit Basra. Amerika probeerde het Britse plan tot terugtrekking tegen te houden, maar slaagde hier niet in.¹⁵ De Amerikanen moesten hun leger hierdoor ook in Basra inzetten wat hen verzwakte in Anbar. Pas in 2008, na de situatie in Anbar onder controle te hebben gebracht, kon Amerika Basra terug onder controle brengen¹⁶

Een ander voorbeeld van Groot-Brittannië die vanachter het masker van “loyale partner” werkt om Amerika te verzwakken is de oprichting door Qatar van het televisiekanaal Al Jazeera. Dit was tijdens de Irak oorlog de enige nieuwszender die de waarheid van deze oorlog bekend maakte en beelden liet zien van het vreselijke lijden dat de Amerikanen de Irakezen aandedden. Dit vernietigde de Amerikaanse reputatie in de wereld. Groot-Brittannië gebruikte niet de BBC voor dit plan omdat het dan duidelijk zou zijn geweest dat zij werkte tegen de Amerikaanse reputatie. Door Qatar hiervoor te gebruiken kon Groot-Brittannië de rol van loyale partner van Amerika blijven spelen.

United_States_relations

⁶Ibidem noot 5

⁷http://en.wikipedia.org/wiki/Charles_de_Gaulle#NATO

⁸“British Interests in the Korean War (1950-53)”, Major Seow Hwey Min, http://www.mindef.gov.sg/saf-ti/pointer/back/journals/1999/Vol25_3/4.htm

⁹“A Modest Proposal”, Noam Chomsky, www.chomsky.info/articles/20021203.htm

¹⁰www.trumanlibrary.org/oralhist/mcgheeg.htm

¹¹“America and Egypt: From Roosevelt to Eisenhower”, Matthew F. Holland

¹²Ibidem noot 10

¹³“The Game of Nations: The Amoral of Power Politics”, Miles Copeland

¹⁴“Demise of the British Empire in the Middle East”, Michael Joseph Cohen en Martin Kolinsky

¹⁵www.independent.co.uk/news/world/middle-east/us-delayed-british-withdrawal-from-basra-396976.html

¹⁶www.understandingwar.org/report/battle-basra

¹⁴“The diplomacy of involvement: American economic expansion across the Pacific”, David M Pletcher, University of Missouri, 2001

²http://en.wikipedia.org/wiki/Berlin_Conference; “The Berlin Conference”, BBC World Radio, www.bbc.co.uk/programmes/b03ffkfd

³http://en.wikipedia.org/wiki/Fourteen_Points

⁴http://en.wikipedia.org/wiki/King-Crane_Commission

⁵http://en.wikipedia.org/wiki/United_Kingdom

LIDMAATSCHAP

Ja, ik neem een jaar abonnement op Expliciet Magazine, totdat ik schriftelijk weer opzeg.
Ik zal jaarlijks € 15,- contant voldoen, of overmaken op onderstaand bankrekening nummer.

NAAM: _____ M/V _____

STRAAT: _____ NR: _____

POSTCODE: _____ PLAATS: _____

GEBOORTE DATUM: _____ EMAIL @: _____

HANDTEKENING: _____

stuur deze bon + overschrijvingbewijs naar

***Abonnementen Service
Postbus 51043
3007 GA Rotterdam***

Ten name van Dhr. F. Babayigit
Nederland rekening nummer:
giro 7711613

of
Ten name van Expliciet Magazine
België rekening nummer:
735 - 000-6625-17

Ja, ik neem een jaar abonnement op Expliciet Magazine, totdat ik schriftelijk weer opzeg.
Ik zal jaarlijks € 15,- contant voldoen, of overmaken op onderstaand bankrekening nummer.

NAAM: _____ M/V _____

STRAAT: _____ NR: _____

POSTCODE: _____ PLAATS: _____

GEBOORTE DATUM: _____ EMAIL @: _____

HANDTEKENING: _____

stuur deze bon + overschrijvingbewijs naar

***Abonnementen Service
Postbus 51043
3007 GA Rotterdam***

Ten name van Dhr. F. Babayigit
Nederland rekening nummer:
giro 7711613

of
Ten name van Expliciet Magazine
België rekening nummer:
735 - 000-6625-17

ÉÉN 'AQIEDA

LAA ILAAHA ILL ALLAH MOHAMMAD AR RASOELALLAH

EEN BOEK

AL KORAN AL KARIEM

ÉÉN STAAT

DE ISLAMITISCHE STAAT MET DE WET VAN ALLAH (ﷻ)

EEN OEMMA

WWW.EXPLICIET.NL